

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064729952/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

terne af Värmlands Kor, Jacob Lättfot og Petter v. Utfåll tumlede imellem hverandre af Latter, holdende i Udyrets Tov.

»Se her Godfolk! se her en bitre Gæst til, en uventet! lokket i Gruben i Nat af Anselm på Vejene! Men – Gudmoder Hulda er gæstfri, tager gerne mod den! Den lod jo hendes Invitation, hendes Galts Grynt, ligesom vi!»

Hyllen, Latter, oprakte Hænder, fægtende Piske, Muffer, Stokke – Råb:

»Velkommen! Velkommen!»

»Tag den bort!»

»Er I gale?»

»Dræb den!»

»Om den slap løs!»

Steffan stirrede, blind, på Pletten, hvor den sank – Guro Rysserovas Dyr fra Jagten i Nat, midt på Lusse-Morgen, midt i Festens Gård!

Og ved Vinduet Susan, med sit blussende Ansigt, under den funkende Krone, lænet mod Ruden, hvis Is røede og tødde. Og bag hende Brynte med vagtsomme Bryn, med knyttede Hænder som til Kamp, til Forsvar.

Forsvar for hende, deres Nu – mod hvem? Deres Tvilling!

Steffan foer tilbage i et Skrig.

Med Rebet sprængt, med Bas-Fre'rik og Løjtnanterne styrtende næsegrus over Ende i Scenen, fløj Ulven med flammende Øjne, med ildrødt Gab, i en Sky af Ånde og Sne lige imod Ruden, imod Susannas strålende Krone.

Hundreder af Ansigter vendt mod Susan, Skrig:

»Sancta Lucia! Sancta Lucia!»

Kronen én Vulkan af Lys, hendes oprakte Hænder –

En Skygge færende over Ruden, en svingende Kampærm – og Ulven styrtede tilbage med sprukken Pandebrask, i et Springvand af Blod, og forsvandt i Myldret af Nakker, Skuldre, Arme – –

»Uf! så du det? ét Slag, ét eneste Slag!»

Hun lå på Knæ i sit lange Lin, klamret til Karmen, dødbleg, under Kronen, hvis Luer flygtede vildt imod Loftet, efter deres egne flygtende Skygger og Røg.

»Uf, ét Slag – se!» hun pegede mod Ruden, hvor Ulvens Blod og Hjærnemasse drev i Isen, »så stærk!»

»Stærk? Ja det tror jeg! En Jærnskagle – og Flötningschef Dahiman,